

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BÄRNAVÄNNEN

N:o 23.

4 Juni.

Sommarnummer.

Redaktör: J. B. GAUFFIN. Uppsala.

20 årg.

1908.

Fadershemmet.

Joh. 14: 1—6.

EM är det sköna ord, som talar om barndomslycka, om faders och moders kärlek. *Hemmet* är dock ej alltid sådant som det borde vara. Äfven dit har syndens förstörande makt inträngt, och månget barn har aldrig fått erfara hvad ett godt hem vill säga. Men det finns ändå ett hem, hvarest idel lycka råder, där kärleken aldrig upphör och bekymmer aldrig gästa. Detta hem väntar att få innesluta i sitt sköte alla dem, som här förgäfves sökt ostörd ro, glädje och lycka.

Det är om detta hem Jesus talar, då han säger: *I min Faders hus äro många boningar.* Men om vi ock måste säga, att Herren beredt detta hem för alla, så måste vi ej heller förtiga den sanningen, att ej alla äro på *hemvägen*. Många, både yngre och äldre, gå på en väg som för dem allt längre bort från detta hem, till de eviga straffens dystra ort.

Såsom en liten gosse en gång frågade, så böra ock vi fråga: Hvar är vägen till himmelen? På den frågan har Jesus gifvit oss alla det dyrbara svaret: *Jag är vägen, sanningen och lifvet; ingen kommer till Fadern utan genom mig.* Är Jesus vägen, så kunna vi ej komma till himmelen, om vi ej för hvarje stund äro hos Jesus. Såsom Jesus själf gått före oss och öppnat vägen till fadershemmet, så vill han ock själf nu gå med oss för att ledsaga oss dit. Detta gör att själfva hemvägen är så ljus och lyckobringande, en

verklig försmak af det hems sällhet, dit den för oss. Ja vi kunna säga, att lifvet i våra jordiska hem endast då blifver ett sant hemlif, om Jesus är hos oss och hans ande regerar i våra hjärtan. Det är dock något, som i hvarje ögonblick kan afbryta denna sanna glädje, och det är synden. Då den kommer såsom en lockelse till olydnad, till osanning eller annan öfverträdelse, så bören I veta, att hvarje eftergift för syndens lockelser är ett steg på en orätt väg.

Det är då icke endast ledning jag behöfver, utan frälsning från synden, om jag annars skall komma in i himmelen. Därföre säger oss minnesversen: *Salige äro de, som två sina kläder, att de må få tillträde till lifvets träd och genom portarna ingå i staden.* Du och jag måste blifva tvagna från våra synder för att kunna vara bland de saliga i himmelen. Och denna

tvagning måste äga rum, så snart du ser, att du har begått någon synd. Då skall du bekänna din synd, och din trofaste Frälsare skall rena dig, så att den aldrig kan stänga dig ute från himmelen.

En dag skall vår jordevandring sluta. Hvad händer då? Jo, om vi annars äro på väg till himmelen, så skall Jesus komma och hämta oss till sig. Det är efter denna ljufviga stund vi nu vänta, då det himmelska hemmet skall slå upp sina portar för oss. Tänka vi rätt allvarligt på detta, så vilja vi ju gärna vara i ordning, hvilken stund Herren än kommer. Vi vilja, att han såsom sina barn, skall känna igen oss som älska honom och tro på hans namn. För den, som har ett sådant hopp, är själfva döden ej längre svår, den blifver blott en öfvergång till evig härlighet i fadershemmet där ofvan.

Fr. E.

Verners två öfverraskningar.

Berättelse af *Anna H—m.*

Med tre originalillustrationer af fru *Jenny Nyström-Sloopendaal.*

Lille Verner kom inrusande till sin mamma.

“Vet mamma, att Janne skrek Toklotta också liksom de andra pojkarne. Och då började Lotta vagga fram och tillbaka på det här viset, och så sa' hon: “Min lille pöjk, min lille pöjk!” Då vardt Janne så arg, så han kastade tallkottar efter henne. Och vet mamma, då runno tårarna på Lotta, så att hon fick sådana lustiga ränder i ansiktet.” Och Verner började på att skratta, när han kom ihåg, hur rolig Lotta sett ut.

“Men, hvad är det, mamma? Hvarför är mamma ledsen? Har jag varit stygg?”

De nyss så glittrande barnaögonen sågo nu oroligt spörjande upp till modern.

Dennas ögon stodo fulla af klara tårar.

“Icke stygg, min lille gosse, men mycket oförståndig. Sätt dig här i knät hos

mamma, så skall jag berätta något för dig.

För mycket länge sedan fanns det en ung flicka. Hon var glittrande glad som en solstråle och sjöng och trallade dagarna i ända. Och vacker och frisk var hon som en lysande ängsblomma.

Men en dag kom sorgen till den unga flickan. Och hon tog det solglittrande humöret, hon tog friskheten och skönheten, och hon dödade hennes sång. Men vid hennes hjärta lade hon ett litet barn.

Då blef den unga kvinnan mycket sjuk. Efter en tid tillfrisknade hennes kropp, men hennes själ blef aldrig frisk mera. Det var endast en fager blomma i hennes själ, som sorgen icke kunnat döda, och det var kärleken till hennes lilla barn.

Hvad brydde hon sig om, att människorna kallade henne för tokig? Hennes

BARNAVÄNNEN.

GOSSARNE SMÅDA TOKLOTTA.

lille gosse log ju emot henne med sina klara barnaögon. Och det var emot henne han jollrande sträckte sina armar.

Men så tog man hennes lille gosse ifrån henne. Då grät hon. Men han var ju ändå så glad, den lille, när han mötte henne.

Och så började hon gå omkring och tigga. Det var kläder till honom hon ville ha', slantar att köpa honom karameller hon begärde. Allt i hennes stackars förvirrade själ rörde sig omkring honom.

Men en dag mötte hon honom. Han var vuxen upp till en stor vacker yngling. Hvad hon var stolt öfver honom! Hon ville säga honom, hur vacker han var. Han stod där så käck och stark midt ibland hennes små plågoandar, de elaka pojarna, som brukade skrika öknamn efter henne. Nu skulle de nog icke våga säga något. Hennes fula ansikte lyste af kärlek, när hon gick emot honom. Då ropade han:

"Gå du din väg, Toklotta!" och så tog han upp grankottar och kastade efter henne.

Då vände Lotta om. Sorgen hade dödat allt annat i hennes sjuka själ, men kärleken till hennes gosse kunde sorgen icke döda. Och därför gjorde detta så ondt, så förfärligt ondt.

Men rundt omkring skrattade de andra gossarne, skrattade åt att en son hånade sin egen mor, skrattade åt hennes kärlek, som aldrig kunde dö, skrattade åt hennes sjuka själ.

"Tyst, mamma, tyst!" snyftade Verner och borrhade sitt hufvud tätt till moderns bröst.

Då böjde modern sig ned och kysste honom.

"Du förstod det ju icke, Verner. Men om du håller af din egen mamma, skall du aldrig mer skratta åt att ett barn drifver gäck med sin egen mor. Hör du det! Och skratta ej heller åt någon, som har en sjuk själ!"

"Aldrig mamma, aldrig." Och de tårskimrande barnaögonen mötte moderns kärleksfullt allvarliga blick.

"Men, mamma, blir hennes själ aldrig frisk igen?"

"Jo, mitt barn, en gång hos Gud."

"Är Lotta ett Guds barn, mamma?"

"Ja, för visso bevisar Herren henne nåd. Stackars Lotta kan bara en bön, Verner, och den lyder: "Gud sign' min lille pöjk!" Men den Herren, som själf bad för andra, han förstår nog den bönen.

* * *

Det var en dag längre fram på sommaren. Under den skuggiga linden på gården suttö doktorinnan Ekstam och fru Gylling och arbetade. Rundt om dem än här och än där sprungo deras små ostyningar i munter lek.

Vid ett fröjdeskri från barnen, sågo de upp, och de måste le åt den vackra taflan.

"Lotta är här, Lotta är här!" ropade Verner och Eva. De hade tagit hvar sin af hennes händer och drogo henne nu jublande framåt.

Och under ideliga gupplingar och nigningar följde Lotta med, och hela hennes ansikte lyste af belåtenhet.

"God dag, lille söte dökörinna'. God dag, store nådi aptekarfrua!"

"God dag, Lotta! Hur står det till med Lotta i dag?"

"Åh, tack söte, tack söte! Jag tänkte bare gå hit för te frege, om inte döktoarn har näen gammal röck eller aptekarn har näne gamle skor eller en fin hatt åt min lille pöjk, som går i nattvardsläxera bak Pettra här öppe."

"Så Lotta pratar. Han bor ju hos Pettra och går och läser för pastorn, vet jag."

"Ja, Gud sign' min lille pöjk! Han ä så duktier, så pastoren ä så gla' ve' han."

"Har Lotta ingenting att göra nu? Är det slut med ogräset i jordgubbslanden vid herrgården?"

Lotta gjorde en grimas, men lämnade frågan obesvarad och sade afledande: "Tänk, jag mötte höge baron i dag. Och vet lille söte dökörinna och store nådi aptekarfrua, hvad han sa'? Jo, 'God dag Lötta!' sa' han. Och så skratta' han."

"God dag, lille höge baron!" sa' jag. "Och så skratta' jag också."

”Sätt sig här på gungbrädet, så skall Lotta få lite saft och vatten.“

”Åh, tack söte!” sade Lotta, men såg inte riktigt belåten ut.

”Jag tror sannerligen, att Lotta föredrager kaffe ändå, fastän Lotta ser så varm ut”, sade doktorinnan.

”Åh, tack söte, tack söte!” sade Lotta och sken af belåtenhet. ”Ingenting ä, så gödt som kaffe, när sola skiner.“

”Men Lotta är ju så varm.“

”Åh, de ä bare för de välsignade, rare strumperas skull, som jag feck af dökörinna härom sistens. Ja' ä så rädder om dem. Se, lille söte dökörinna, ja' har satt dem midt imellan, för di allri ska bli smutsie.“ Och Lotta drog upp och visade ett ben med tre tjocka ullstrumpor på. Och det var doktorinnans, som satt midt emellan.

”Men, kära Lotta, det går aldrig an att kläda sig på det viset om sommaren.“

”Åh, den sköne, rare värmen ä' go' att ha till vintern“, sade Lotta och smuttade förnöjdt på sitt heta kaffe.“

Men nu gingo fruarna in ett tag. Och Eva och Verner, som tysta stått och hört på en stund, fingo nu munnarna i gång.

Om en liten stund hörde doktorinnan ett misstänkt ljud ifrån barnens garderob. Och när hon tittade dit in, fick hon se lille Verner, som stigit upp på en stol och nu försökte taga ned en af sina gamla kostymer.

”Hvad gör du, Verner?”

”Jo, jag tänkte bara ge Lotta mina gamla kläder, för de äro så fula, så jag vill inte ha dem längre.“

”Jaså“, sade hans mamma, ”men då är det nog bättre, att du ger henne din nya sjömansdräkt, ty man skall aldrig ge

LOTTA LEKER MED SIN LILLE GOSSE.

bort det, som är så gammalt och fult, att man icke själf vill ha det.“ Och därmed tog mamma ned den vackra, nya sjömansdräkten och lämnade den till Verner och gick sedan in till sig.

Ja, där stod han nu. Och han, som tyckt det vara så bra att bli utaf med sina gamla kläder, för att han skulle få ha de nya. Han funderade en stund. Sen lade han sin vackra sjömansdräkt på

stolen och smög sig sakta ut till Lotta igen. Men bra besvärad och skamsen såg han ut.

Lotta hade emellertid nu glömt bort, hvarför han gått in. Och när Lotta sedan gick, följdes hon af Verner och Eva nedför allén.

“Adjö, Lotta!” sade Eva.

“Adjö, Lotta!” sade Verner, och med detsamma tryckte han en våt klibbig karamell, som han nyss tagit ur munnen, i Lottas hand. Det var ju något, som han själf ville ha, tänkte han. Men för resten var det då bra, att han hunnit äta upp hälften.

* * *

När det började lida mot julen, gick Verner i stora funderingar. Lite hvar hade så mycket att bestyra, att han fick sköta sig själf mer än annars var fallet. En dag hade hans pappa och mamma rest till staden, och då passade Verner på att sätta i gång den stora öfverraskning, som han tänkt ut åt dem.

Han gick in i barnkammaren, klädde på sig sin vackra sjömansdräkt, de nya stöflarna, vinterrocken och sin nya mössa. Och i handen tog han en afbruten paraplykäpp. Så utrustad begaf han sig ästad till fotografen nere vid bruket.

“God dag!” sade Verner. “Jag skulle be att bli fotograferad.”

“God dag, Verner!” sade fotografen. “Skall det vara bröstbild eller helbild?”

“Stöflarne ska synas”, sade Verner.

“Jaså, ja då få vi väl ta af hela karln”, skrattade fotografen.

Sedan gick Verner hvarje dag i väntan på profkortet. Men en dag vid frukosten, när pappa öppnat sina många bref, sade han:

“Hvad vill det här säga, Verner?”

Verner, som fått syn på ett fotografi-kort, rusar fram och griper tag i faderns hand. “Sån dum en. Det skulle ju bli en öfverraskning. Och så skickar han det till pappa.” Och tårarna började trilla utför Verners kinder.

“Lugna dig, min gosse! Jag har ju icke hunnit se på det riktigt än, och mamma har inte sett det alls. Här har du det alltsammans och räkningen med. Du får se till att du kan förtjäna något att betala den med.”

“Ja, jag får väl det”, sade Verner tröstad.

En stund därefter knackade det på apotekarns köksdörr.

“Jag skulle fråga om Lina behöfver någon ved inburen, för jag vill förtjäna pengar.”

“Jaså”, skrattade Lina. “Hvad skulle det kunna kosta, tro.”

“Två riksdaler.”

“Nej, så Verner hugger till. Då är det bäst han försöker på annat håll.”

Och det gjorde Verner. Han var både hos skollärarens, handelsmans och bokbindarns, men fick öfverallt samma svar. Så måste han gå hem igen.

“Hvarför ser du så ledsen ut, Verner?” frågade hans mamma.

“Jo, för ingen vill låta mig förtjäna något.” Och så fick mamma del af den misslyckade expeditionen.

“Ja, ser du, min gosse, du satte för högt pris på det arbete du ville utföra. Ingen vill betala två kronor för att få lite ved inburen.”

“Ja, men jag måste ju ha två kronor, mamma”, sade Verner gråtfärdig.

“Nå, var inte ledsen, Verner! Om du nu verkligen vill arbeta riktigt, så skall mamma hjälpa dig.”

Det är en hel vecka till julafton. Om du bär in all ved, som Stafva behöfver i köket till dess, så skall du få två kronor. Du får bära i gamla spånkorgen och icke taga mer än den full på en gång.

“Tjo hej!” sade Verner, och borta var han.

Men väl nedkommen i vedboden, tog han fram något, som han haft gömdt innanför blusen.

“Det var allt en bussig fotograf ändå, som skickade två profkort. Nu blir det två öfverraskningar”, tänkte Verner.

* * *

BARNAVÄNNEN.

Det var på julaftonsförmiddag. I doktors kök rådde stor brådska.

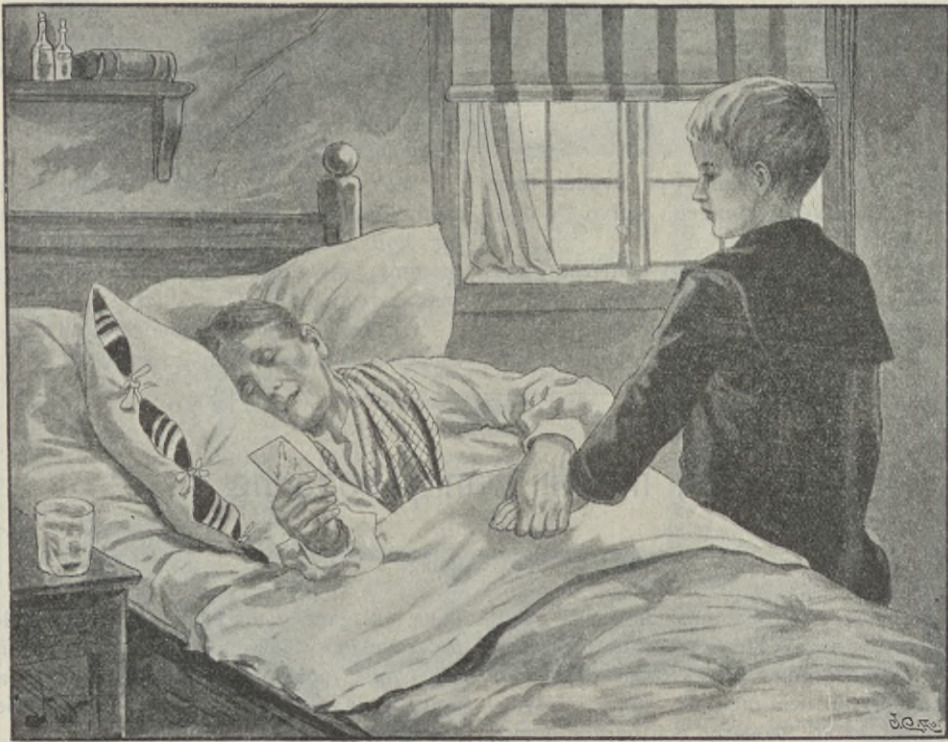
“Har doktorinnan hört, att Lotta är svårt sjuk?”

“Ja, visst hörde jag det. Men nu var det nära på, att jag glömt det ändå. Då får jag allt försöka att gå dit ett tag. Du får reda dig ensam i köket en stund, kära Stafva.”

“Söta mamma, får jag följa med?”

saft och vatten i hennes glas samt lugnande talade vid henne. Men bra glad var han, när de fingo vända om hem igen.

Men kommen ett stycke ned i trappan, flög en ny idé genom hans hufvud. Han sprang hastigt tillbaka igen, tog ett tag innanför blusen, fick fram ett af sina mycket beskådade profkort, stack det i Lottas hand och sade: “Här får du en öfverraskning, Lotta. Och så ska du vara glad,

VERNER LÄMNAR LOTTA SITT FOTOGRAFI.

“Ja, det kan du ju få.”

Hand i hand med mamma traskade Verner muntert pratande framåt. Men när han kom in till Lotta, stannade han skyggt vid dörren.

Lotta var sig inte alls lik. Hon var rentvättad och såg så blek ut, och det lät så ängslande, när hon ropade: “Min lille pojke, min lille pojke!”

Verners ögon följde beundrande modern, när hon ordnade åt den sjuka, hällde

för det är julafton i dag, och Jesus är född, och hos honom får du igen din själ.”

Då fattade Lottas magra fingrar tag om den lilla knubbiga barnahanden. Hon strök den smekande, och ett glädjestrålende leende drog som en solglimt öfver hennes ansikte, då hon mumlade: “Min lille pojke, min lille pojke!”

Verner drog hastigt lös sin hand och sprang efter modern, som just stod och

såg sig omkring, undrande, hvart han tagit vägen.

Men därinne i rummet låg Lotta med kortet i handen. Hon smekte det, och hela hennes ansikte lyste, och stämman dallrade af kärlek när hon sade: "Min lille pöjk, som går i nattvardsläxera. Gud sign' min lille pöjk, min lille pöjk!"

När en grannkvinna på eftermiddagen kom in till Lotta, låg denna stel och kall. Men ett leende låg ännu kvar öfver hennes drag, och i den stelnade handen, som hon höll hårdt tryckt mot bröstet, fann man Verners porträtt.

* * *

Då Verners föräldrar på kvällen fingo den stora öfverraskningen, blefvo de mycket glada.

"Och du, Verner, hvad stöflarna synas öfverraskande bra", sade fadern.

"Ja, det var ju det jag mente också, att det skulle bli en öfverraskning", sade

Verner. Och han sträckte på sig och sken af belåtenhet.

Men mamma böjde sig ned och hviskade till sin gosse: "Hade du inte två öfverraskningar, Verner?"

"Jo, hur vet mamma det?"

Då talade mamma om för sin lille gosse, att Lotta gått till Gud.

"Hon kallade mig för sin lille pöjk", sade Verner dröjande.

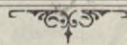
"Gud välsigne dig för det, min älskling!" sade modern.

Verner förstod ej, hvad mamma menade, men han såg, att hon log, fastän hon hade tårar i ögonen.

Och då slog han armarna om mammas hals och hviskade:

"Jag är så glad, att hon fått gå till Gud. Nu får hon igen sin själ, och nu får hon alltid vara glad. Men hvad tror mamma, att Jesus säger, när han får se mitt porträtt?"

"Att barnen höra himmelriket till", sade modern och kysste sin gosse.

Ett minne från fäbodarne.

Af Jörl.

Med teckning.

Hi hade redan hunnit in i juni 1891, men någon sommarvärme tycktes ej vilja komma. Ja, ett par dagar snöade det till och med där uppe i Västerdalarne, så att skogarna och bergen gömde sin sommarskrud i en bländande vinterdräkt. Fäbodkullorna blickade allt som oftast ängsliga ut genom rutan, ty meningen hade varit att "buföra" under veckan. Men lille Erik skyndade glad att från väggen taga ned sina skidor och försöka sin gamla konst.

I portlidret mötte han far: "Tror I, far, att det blir vinter igen?" frågade han.

"Nej, det lär nog icke bli af, Lill Erker."

Bra gick det ej heller att skida nedför kullen, och om en stund kom Erik till-

baka, klagande, att solen värmde alldeles för mycket. Hans klagan satte lif i mig, som nyss anländt till hans hem för att njuta af lifvet "bland skogar, på berg och i dalom".

Med glädje märkte jag, att nordans senaste strid helt och hållet utmattat honom, och nu kom solsken och värme, åtföljda af vallåtar och bjällerklang från dem som flyttade till fäbodarna.

Några dagar därefter begaf jag mig i sällskap med min vän "Grosshed-Johan" i väg öfver Brudskogen och Risåsen till Råberget, där vi snart vid sjön Varkerns stränder kunde blicka ut öfver en vidsträckt fäbodvall, där ett antal fäbodstugor gaf lif och färg åt naturen. Efter den tämligen långa fotvandringen smakade

Forts. å sid. 186.

Alla barnen till ängen springa.

Alla barnen till ängen springa,
alla lammens små klockor klinga,
alla fåglar mot höjden svinga
under strålande himmel klar.

Det är sol uti gröna hagar,
det är ljus under långa dagar,
men små lammnen det ej behagar
mer att stanna på ängen kvar.

Och när grinden de öppen finna
uti hagen de snart försvinna,
barnen icke dem kunna hinna
utan ila till mor med fart.

Sorgsna äro de, men af mamma
torkas tårarna med det samma,
snart de åter helt fröjdsfullt glamma
— Uti vårtid flyr sorgen snart.
Ella.

det oförlikneligt godt att i den lilla trefna stugan, där all orenlighet tycktes bannlyst, få sitta ned vid en härlig filbunke med färskt bröd och nykärnadt smör.

Och huru skönt var det ej att sedan klättra omkring i bergen samt än här, än där slå sig ned i den mjuka mossan och blicka ut öfver den nedanför liggande slätten. Allt var så tyst och stilla, ja där var sabbatsro och hvila för kropp och själ.

Sedan kvällsmaten ätits, sade en af kullorna: "Nu ska vi ut och ringa samman!"

Förvånad gick jag ut för att se deras klockstapel, men hvad jag hörde var tvenne friska röster, som tvåstämmigt sjöngo en sång. Den ringningen förstod jag mig på, hvarför jag skyndade att sätta "basklockan" i gång. Och nu tonade ut i rymden den bekanta sången: "Jag står på stormig Jordanstrand", och se — medan vi sjöngo,

ETT MINNE FRÅN FÄBODARNE.

Men timmarne gingo och plötsligt blef det lif därnere i de mörka skogarna på bergets slutningar. Här och där ljödo klingande "locktoner", med hvilka de små vallkullorna samlade sina hjordar. Kornas råmande och fårens bråkande ljödo så liffullt från den nyss så tysta skogen, och snart syntes kreaturen i långa rader leta sig fram till sina stall.

Ingen kan i glad gästvänlighet öfverträffa dessa ensamma fäbodkullor, för hvilka hvarje besök nerifrån dalen är det mest efterlängade.

började från alla stugor kullor komma, gladt viftande med sina näsdukar.

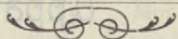
När sången var slutad, hade femton å tjuugo personer samlats, glada att midt i veckan få en stunds stillhet omkring Guds ord. Det var underbart skönt att i den lilla stugan tillsammans med en andaktsfull skara betrakta de två lärjungarnes bön vid Emaus: "Herre, blif när oss, ty det lider mot aftonen och dagen är förliden". Sedan förenade vi oss i brinnande bön, där den ena knappt hann sluta, förrän den andra började.

Bland andra deltagande var äfven en moder med en treårig son, som, lam i bägge benen, burits på moderns rygg och nu låg rak lång på golfvet, stödjande sig mot armbågarna. Midt under bönen hörde jag honom hviska: "Mamma, de bedja, så jag får inte bedja med". Rörd skaffade jag honom då tillfälle att bedja. Få ögonvoro fria från tårar, då den lille bad sin barnsliga bön för far och mor, syster och

bror och slutade med: "Gud, som hafver barnen kär".

Af alla böner tror jag, att den bäst hördes inför Guds tron i himmelen.

När vi åter kommo ut, hade solen gått ned bakom bergen. En svag skymning hade bredt ett lätt täcke öfver naturen. Allt var tyst och stilla, då jag därute ensam tackade Gud för min första dag uppe bland bergen.

Våra allra minsta.

En underbar blomma.

Med teckning.

Lillan är mycket förtjust i blommor. De ha ju så granna färger och så skön doft. Att plocka och ordna dem i buketter är för henne ett stort nöje.

Med mammas löfte är hon i dag ute i ängsbacken och letar efter sina älsklingar.

Solen lockar ju fram nya och vackrare för hvarje dag som kommer.

I går var det dock regnväder. Då måste lillan liksom andra små hålla sig inne.

I dag doftar ängen skönare än eljes, och träden stå så gröna och rentvättade, så

Uppåt.

Mot sol och ljus
från stoft och grus
sig fjäriln uppåt svingar
på ljusa, lätta vingar.
Han gläds åt vår,
som snart förgår,
åt sång, som fort förklingar.

Din själ skall bli
än mera fri,
än fjäriln, ifrån gruset,
när du blir förd till ljuset,
till evig vår,
som ej förgår,
till sälla fadershuset.

Ella.

friska och skinande. Bofinken drillar i Guderäs kronor, och lärkan jublar öfver rågfälten.

Där sitter nu vår lilla tös i löfträdens skugga, midt ibland en mängd blommor, som hon aldrig förr sett maken till, gula, bruna och hvitgula. "Hvad är det här för en blomma?" tänker hon, och slår sig ned för att undersöka den. Hon lösgör en af dem från marken och betraktar den så noga, som vore hon en riktig blomsterkännare.

"Det var en underbar blomma", säger hon för sig själf. "Ingen riktig rot har den, och inga blad på stälken och inga blad i själfva blomman. Den här måste jag ta hem och visa för mor." Och så reste hon sig och skyndade hem.

"Mor, mor, se en sådan underbar blomma jag hittade i ängsbacken!" ropade hon redan på långt håll och höll sitt fynd högt i luften.

"Min lilla äskling. Det är nog en växt men ingen blomma. Det är en svamp.

Gud har skapat så många växter till jordens prydnad och till människornas nytta, att ingen ännu känner dem alla. Men de här växterna, som vi kalla svampar, äro för längesedan kända och beskrifna af vår store Carl Linné. Somliga svampar äro goda och matnyttiga, andra äro giftiga och skadliga för både människor och djur. Du har hittat en rar svamp. Följ mig dit bort till ängsbacken, så skola vi se efter, om där finnas flera."

Mor tog en korg på armen och lillan hoppade förut.

"Se, mor, huru många här växa."

Ja, där fanns en hel mängd. Gula, fint doftande kantareller, bruna rörsopp och bleka fjällskiflingar. Det var ett rart fynd. Mor och lillan plockade korgen full, och så lagades af dem en god och välsmakande rätt till middagen. Far var så förtjust öfver den, och lillan tyckte hela tiden, att den där svampen ändå var en underbar blomma.

J. B. G.

Skogsdufvan.

Med teckning.

Under stilla vår- och sommaraftnar får man inne i djupa skogen höra ett kort och djupt: "Du, du", som ofta upprepas. Det är ingen sång eller drill, men ändå en ton, en så fyllig och klangfull och känslig ton, att man ovillkorligen stannar och lyssnar.

"Det är skogsdufvan", säger någon som förr hört den fågeln locka sin maka till boet eller hört honom sjunga för henne, medan hon rufvar sina ägg. Själf har jag mången vårväll hört detta: "Du, du" och försökt att smyga mig i närheten af skogsdufvan för att se och iakttaga henne, men det har sällan lyckats, ty skogsdufvan är mycket skygg af sig.

En midsommarafton satt jag under skuggande granar vid kanten af en skogstjärn

och njöt af linneans doft. På andra sidan tjärnen stod en ihålig gammal al. Solens strålar föllo just på det gamla trädet och på en af dess friska grenar satte sig en skimrande fågel. "Du, du", klang det djupt och fylligt. Jag hade således framför mig en skogsdufva.

Orörlig satt jag där och betraktade den vackra fågeln. Hans hufvudfärg var vackert blågrå, med en mild dragning åt rödt på öfverbröstatet. Vingarna voro tecknade med svarta strimmar, näbben ljusgul och och fötterna röda.

"Du, du", kuttrade fågeln gång på gång. Hans maka hoppade ut till honom på grenen, och nu började de riktigt smeka och kyssa hvarann. Det var en riktigt älsklig syn. Så följdes de åt in i boet. Men

BARNAVÄNNEN.

SKOGSDUFVAN.

som jag visste, att skogsdufvan icke tycker om, att någon vet, hvar hon byggt sitt bo, gick jag tyst bort för att icke störa de präktiga fåglarna.

Till vårt land kommer skogsdufvan vid samma tid som göken och svalorna eller i början af maj. Högt mot norden går hon ej, men i norra Uppland är hon ganska allmän, isynnerhet öster ut. I sitt enkla bo lägger hon två hvita ägg. Dufvingarna äro i början ena riktigt små hjälplösa varelser med gles dunbeklädnad, klena ögon och svaga ben. Men de växa fort och innan året gått om äro de nästan lika stora som far och mor och kunna bilda eget hem.

Dufvan var känd och tam redan på Noas dagar. Hon är en fågel, berömd från forntiden för sin trohet, sin kärlek, sin mildhet och en hel mängd andra goda egenskaper. Sanningen är den, att hon gör stor nytta såsom förstörare af skadliga insekter och förtärare af ogräsfrön. Litet själfvisk är hon nog, likt många andra, som borde veta bättre. I hvarje fall är hon en rar och vacker och nyttig fågel och bör därför väl skyddas.

I slutet af augusti lämnar hon Sverige för att tillbringa vintern i sydligaste Europa eller norra Afrika.

J. B. G.

Den gang blef han udkasted.

Den drucker, som var meget forfalden og som havde gjort sin hustru ulykkelig, forsøgte at befri sig fra denne skrækkelige last, men det lykkedes ikke. Til sidst blev manden omvendt til Gud. Då han kom hjem, tog han det brændevin, som fandtes i huset, og gik ned i grisehuset og tømte det i truget. Grisene kom grymtende og tænkte, at de skulde faa et

maaltid. Men de satte blot næsen ned i det, grymtede endnu mere og sprang til den anden side af huset.

Manden gik til vertshuset og fortalte dette og sa: "Det er forskrækkeligt, at vi skal drikke saadant, som svinene afskyr."

Men den gang blev han udkasted; det var den eneste gang, han blit udkasted fra et vertshus.

Karens kyllinger.

Det var engang en liden pige, hvis navn var Karen. Ikke langt fra hendes hjem fandtes en gammel, meget stor lade med halmtag. I denne lade bodde en gammel høne. Hun var Karens egen høne, og da hendes syv smaa kyllinger var blit udklækkede, var ogsaa disse hendes eiendom. En aften, da Karen just skulde gå tilsengs, hørte hun folk springe og rope, og da hun saa ud gennem vinduet, saa hun et klart skin gennem træerne. Nogle minutter efter, da skinnet blev alt

stærkere, og store luer begyndte at flamme op mod himmelen, forstod hun, at den gamle lade stod i luer. Hendes lille søster begyndte at graate, og Karen var færdig til at gjøre det samme; men pludselig vendte hun sig bort og faldt ned paa sine knæ i barnekammeret og bad: "O, Gud! lad ikke mine smaa kyllinger bli indebrændte, o, lad dem ikke bli indebrændte, for Jesu Kristi skyld. Amen."

Den naadefulde fader i himmelen hørte Karens bøn for sine smaa kyllinger og

besvared den ogsaa. Ingen vidste bestemt, hvordan de var komne ud af laden, og den gamle høne kunde naturligvis ikke førtelle det; men den følgende morgen, da ildebranden var forbi — medens hver bid af den gamle forfaldne lade var nedbrændt — fandt man den gamle høne og hendes syv smaa kyllinger, alle friske og muntre i kjøkkenhaven, som om ingenting var hændt.

Ogsaa vi, barn, trues ofte af farer, men husk! Vi har en kjærlig fader deroppe i himmelen. — Og vi har en til, der er saa glad i os og beder Gud bevare os fra det onde. Ved dere, hvem det er? — Jesus, de smaa lams gode, trofaste hyrde. Følg ham!

Brevväxling med de små.

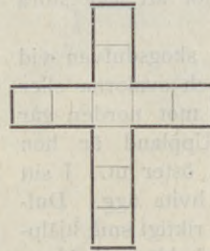
Mina kära barn!

Här kommer nu edert sommarnummer, som jag hoppas blir Eder till mycken glädje och uppbyggelse med sina uppsatser, berättelser och fina teckningar. Ett kärt minne från söndags-skolfästen sommaren 1903. Här förekommer också någonting alldeles nytt, som Ni ser — två berättelser på norska språket. Det skall bli intressant, att höra från Eder själfva, om Ni förstå dem. Flera komma efter. Så börjar med detta nummer *prisuppgifterna*. Men kom nu ihåg, att Ni själfva skola lösa dem, och att lösningarna *icke insändas förrän på en gång i Januari 1904*.

Jag tillönskar eder och edra lärare en god sommar och angenäma sommarferier med mycket Guds frid och välsignelse.

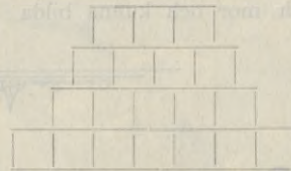
Barnavännens Farbror.

Prisuppgift n:o 1.

h, h, i, i, s, k, a, a, e, o.
Bokstäfverna ordnas så, att de i den lodräta delen af korset bildar namnet på en konung och det vågräta namnet på en profet.

Prisuppgift n:o 2.

d, j, k, l, n, n, p, p, r, s, s, t, t, a, e, e, u, u, ä. Bokstäfverna ordnas så, att de bilda fyra ord, ett ord i hvarje rad, som,

lästa uppifrån och ned, bilda en sats, som säger oss, hvad en kristi lärjunge skall akta sig för att likna.

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 8—14 Juni.

- M. 8. Apg. 19: 23—34. *Paulus i Efesus.*
T. 9. Apg. 19: 23—26. *Demetrius upphetsar efesierna mot kristendomen.*
O. 10. Apg. 19: 27. *Bevekelsegrunden är girighet och hednisk okunnighet.*
T. 11. Apg. 19: 28—29. *Efesus i uppror; Pauli medarbetare gripas.*
F. 12. Apg. 19: 30—31. *Paulus varnas för att tala till de upproriske.*
L. 13. Apg. 19: 32—33. *Förvirringen och löjligheterna vid ett folkupplopp.*
S. 14. Apg. 19: 34. *Hedendomens larfligheter och galenskaper.*

Söndagsskoltext för den 14 Juni.

Apg. 19: 23—34.

Tänkespråk: Rom. 1: 25. De hafva utbytt Guds sanning mot lögnen och ärat och dyrkat det skapade framför skaparen, hvilken är välsignad i evighet.

Uppsala 1903, Upsala Nya Tidnings Aktiebolag